

POSTANOWIENIE

24 kwietnia 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 24 kwietnia 2024 r. w Warszawie
w sprawie z wniosku J. Ż.
z udziałem B. Ż.
o podział majątku wspólnego,
na skutek skargi kasacyjnej J. Ż.
od postanowienia Sądu Okręgowego w Krakowie
z 16 lutego 2023 r., II Ca 1596/20,

**I. odrzuca skargę kasacyjną w części odnoszącej do punktu 2.
zaskarżonego postanowienia:**

**II. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
w pozostałym zakresie;**

**III. zasądza od J. Ż. na rzecz B. Ż. tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego kwotę 5 400 zł (pięć tysięcy czterysta
złotych).**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 16 lutego 2023 r. Sąd Okręgowy w Krakowie zmienił częściowo po rozpoznaniu apelacji uczestniczki postanowienie Sąd Rejonowy w Olkuszu wydane w sprawie o podział majątku wspólnego (pkt 1.), oddalił apelację w pozostałym zakresie (pkt 2.) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 3. i 4.).

Skargę kasacyjną od powyższego orzeczenia złożył wnioskodawca zaskarżając je w całości. Wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazując na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) oraz występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Uczestniczka wniosła o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzeczenie o kosztach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 k.p.c. ustawodawca zawarł zamknięty katalog przesłanek, na podstawie których Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, skarga kasacyjna będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia jest interes prawny w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (zob. m.in. uchw. 7 sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, nr 11, poz. 108; postanowienie SN z 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14; wyrok SN z 2 lipca 2015 r., V CSK 421/14). Brak interesu prawnego w zaskarżeniu powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c.

Wnioskodawca zaskarżył postanowienie Sądu Okręgowego w całości, a więc także w części, w której oddalono częściowo apelację uczestniczki (pkt 2.). Rozstrzygnięcie w tym zakresie nie rodziło dla skarżącego negatywnych skutków prawnych, wobec czego należało uznać, że brak jest po jego stronie interesu prawnego w kwestionowaniu orzeczenia Sądu drugiej instancji w tej części, co z

kolei musiało prowadzić do odrzucenia skargi w tym zakresie.

Skarżący nie zdołała wykazać, że w sprawie występują istotne zagadnienia prawne.

Istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa. Zagadnienie prawne powinno, przede wszystkim, być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (zob. postanowienie SN z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (zob. postanowienia SN: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08). Obowiązkiem skarżącego było nie tylko sformułowanie rzeczonych zagadnień, ale również przedstawienie pogłębionego wyводу prawnego, odnoszącego się do dostępnych wypowiedzi przedstawicieli doktryny i judykatury, traktujących o zidentyfikowanym przez skarżącego problemie. Tymczasem wnioskodawca ograniczył swoje rozważania wyłącznie do wskazania dwóch zagadnień prawnych, które w jego ocenie powstały na gruncie niniejszej sprawy. Stanowiska swojego jednak w żadne sposób nie uzasadnił, dlatego też nie można przyjąć, że zdołał prawidłowo wykazać występowanie w sprawie przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nietrafny jest także wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jako oczywiście zasadnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego przesłanka ta jest spełniona, jeśli zaskarżone orzeczenie zapadło z oczywistym, rażącym naruszeniem przepisów lub podstawowych praw możliwym do dostrzeżenia bez konieczności prowadzenia szczegółowej analizy sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tej przesłance ma obowiązek wykazać, że skarżone orzeczenie jest sprzeczne z podstawowymi zasadami lub przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni i niepozostawiającymi sądowi swobody oceny (zob. m.in. post. SN

z 20 marca 2019 r., I CSK 475/18; z 11 kwietnia 2018 r., IV CSK 506/17; z 16 kwietnia 2018 r., IV CSK 529/17). Także w przypadku tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania obowiązkiem skarżącego było przedstawienie wyводу prawnego z opisem okoliczności, które w jego ocenie świadczą o oczywistej zasadności skargi. Skarżący ograniczył się natomiast do lakonicznego wskazania, że o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej świadczą okoliczności powołane w ramach uzasadnienia zarzutów kasacyjnych. Tak skonstruowane uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może zostać uznane za prawidłowe. Rolą Sądu Najwyższego nie jest bowiem poszukiwanie na łamach skargi argumentów przemawiających za potrzebą przyjęcia jej do rozpoznania. To obowiązkiem skarżącego, było przedstawienie wyводу potwierdzającego zasadność jego wniosku, z obowiązku tego skarżący nie wywiązał się w niniejszej sprawie prawidłowo

Z tych przyczyn należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 520 § 2 k.p.c. w związku z § 2 pkt 7, § 4 pkt 8 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[SOP]

[ms]